

Вмѣсто оваления парцалъ — астраханско калпаче, кокетски кривнато на главата -- кошуръ на бръмчащи рояци отъ грандомански мухи и шантански пѣсни.

Като оная отъ миналия вѣкъ, и той пише вѣстникъ. И убива.

Вѣстникътъ му — една митралийоза, която на четире страни сипе, изригва, блюва, прѣска калъ!

Единъ волканъ отъ смрадъ.

Единъ водопадъ отъ безчестия.

Той убива — не животитѣ, а чуждитѣ чести, а чиститѣ имена, а невинността на младото поколение, а морала човѣшки и божественъ; той каля сичко: принципи, чувства, истината, обществото — безсилно да се забрани, което го ненавижда, което го плюе, което му се бои.

Заранъ, прѣдъ огледалото, той допълня въ ума си списъка на жертвитѣ си, зафанатъ снощи, между двѣ тунелни нимфи.

Нѣма почтенъ човѣкъ, който, като си лѣга вечеръ, да е сигуренъ, че като се събуди утрѣ, нѣма да види името си зацапано съ една клевета, достойнството си понизено съ една хула, душата си размирена отъ едно негодование. Нѣма дѣятель, държавенъ или мисловенъ, ни заслуга, ни дарба, ни полъ, ни възраст, която да бѣде на затулъ отъ прѣскитѣ на тоя фризиранъ хермафродитъ, Апокалиптическа блудница, Гейзеръ отъ сквернословия и абоминации; не остая не засѣгната отъ него ни светиня, ни въздѣления народни, ни неприкосновенността на душата, ни покоятъ на домашното огнище, ни тайната на съпружеското легло, ни нощното гърне подъ него!

Той поднася лакома пища на нискитѣ инстинкти на тѣлпата, на болното любопитство на улицата и на смрадниятъ вертепъ; рабско орждие на умразата, сладострастно гладна за позоръ, за зло, за низостъ....